

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **R. Z.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábř. Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, čj. 26/2014-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2015, čj. 4 A 14/2014-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 16. 2. 2013 v 23.20 hod. žalobce řídil osobní automobil registrační značky X v Praze 9, přičemž byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou. Na výzvu policisty se podrobil orientačnímu vyšetření drogovým testem DrugWipe 5+. Výsledek testu byl pozitivní na skupinu látek amfetaminy, metamfetaminy, extáze a cannabis. Žalobce byl poté zadržen a následně převezen k odbornému lékařskému vyšetření do Nemocnice na Bulovce v Praze 8. Zde se odmítl podrobit lékařskému vyšetření odběrem

krve a moči. Magistrát hl. m. Prahy (správní orgán I. stupně) toto jednání žalobce posoudil jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a proto mu podle § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 uložil pokutu ve výši 25 000 Kč a dále sankci zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný jeho odvolání rozhodnutím specifikovaným v záhlaví zamítl. Žalobce toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u městského soudu, který žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II. Stručné shrnutí argumentů kasační stížnosti

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že žádné návykové látky před jízdou neužil. Přitom upozorňuje, že mu policisté neukázali výsledek orientační zkoušky drogovým testerem DrugWipe 5+. Dle stěžovatele mohlo výsledek testu ovlivnit to, že na svoji nemoc užívá různé léky podle potřeby a indikace lékaře, zejména Anopyrin, léky proti bolesti (např. Tramal), a také to, že v tom čase měl chřipku a léčil se antibiotiky. V ten den též užil Modafen, Nurofen a Paralen. I proto stěžovatel ve správním řízení navrhoval přibrat znalce.

[3] Při vyšetření na oddělení záchytu osob ovlivněných psychotropními látkami přítomné lékařce sdělil, že vzhledem k tomu, že před devíti lety prodělal infekční endokarditidu, je u něj problematické provádět odběr krve běžným způsobem. Může jej ohrozit infekce a různé infekční nemoci; navíc stěžovateli nelze odebírat krev z paže. Není tedy pravda, že by stěžovatel odběr krve odmítl; pouze se domáhal toho, aby odběr nebyl proveden na tomto specializovaném oddělení. Stěžovatel je totiž vždy k odběru krve odeslán na infekční oddělení Nemocnice na Bulovce, což také správním orgánům doložil lékařskou zprávou. Pokud by u něj byl proveden odběr odborně, stěžovatel by výzvě lékařky, aby se odběru podrobil, určitě vyhověl.

[4] Přítomná lékařka ovšem vyhodnotila informaci o stěžovatelově zdravotním stavu jako odmítnutí odběru krve i moči. Stěžovatel přitom k odběru moči vyzván vůbec nebyl. Žádost o lékařské toxikologické vyšetření při podezření z ovlivnění návykovou látkou nevyplňoval ani nepodepisoval, a tedy nemohl nikterak ovlivnit údaje, které přítomná lékařka do této žádosti zapsala.

[5] Stěžovatel vyvrací, že by k dotazu policistů uvedl, že v rámci lékařského vyšetření neposkytl vzorek biologického materiálu pro jeho chudokrevnost a panickou hrůzu z jehel a dalších odběrů. Toto dle stěžovatele není pravda, není si vědom, že by něco takového policistům uvedl a že by takovéto sdělení též podepsal.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Klíčovou otázkou tohoto sporu je, zda přes výzvu přítomné lékařky stěžovatel neoprávněně odmítl vyšetření, které by prokázalo, nebo vyvrátilo, že při řízení vozidla byl ovlivněn návykovou látkou.

[10] Ze správního spisu vyplývá, že se hlídka Policie ČR rozhodla stěžovatele, který dne 16. 2. 2013 o 23:20 hod. řídil vozidlo po ulici Vysočanské v Praze 9, pro podobnost s hledanou osobou zastavit a zkontrolovat. Stěžovatel se při komunikaci s hlídkou silně potil, měl zrychlené pohyby a byl nervózní. Na dotaz hlídky odpověděl, že návykové látky neužívá. Bere pouze léky na bolest a ředění krve. Na výzvu hlídky se stěžovatel podrobil orientačnímu testu, který byl vyhodnocen jako pozitivní na skupiny látek Amphetamin/Methamphetamin/ XTC a Cannabis. Test byl před stěžovatelem vybrán z obalu a celou dobu jej až do vyhodnocení sledoval. Stěžovatel byl následně zadržen; hlídka přitom nepoužila žádné donucovací prostředky. Dle úředního záznamu o kontrole řidiče z téhož dne 23:40 hod byl stěžovatel hyperaktivní, měl podrážděnou až euforickou náladu, v prostoru se orientoval normálně, chůzi i postoj měl jistý, paměť normální a oblečení přiměřené. Jeho kůže i oči však byly zarudlé. Nebyl z něj cítit zápach alkoholu ani marihuany. Podle vyplněné žádosti založené ve spisu lékařské a toxikologické vyšetření proběhlo dne 17. 2. 2013 v 1:20 hod. Stěžovatel vyšetřující lékařce sdělil, že užívá lék Tramal (5 kapek navečer), nespecifikovaná antibiotika, které naposledy užil v 16:00 hod předcházejícího dne a na večer užívá i Modafen. Dále uvedl, že před čtyřmi lety trpěl endokarditidou. Přítomná lékařka pak zhodnotila, že stěžovatel měl exaltované až překotné chování, jeho nálada, vědomí, zornice, nosní přepážka a chůze byly normální. Byl schopen stát na jedné noze, ale pokus „prst-nos“ byl pro něj nejistý. Jeho řeč byla nesouvislá a spojivky měl zarudlé. Lékařka uzavřela, že stěžovatel jeví poruchy psychosenzomotorických funkcí. Na té samé žádosti jsou razítka „Krev odmítl“ a „Moč odmítl“. Pod záznamem je podepsána lékařka MUDr. D. a pprap. K.. Při následném výslechu, který byl zahájen v 2:01 hod. stěžovatel mj. uvedl, že je „v současné době invalidní důchodce a to z důvodu vysokého rizika infekční endokarditidy. Na tuto nemoc беру dle potřeby a indikace lékaře různé léky. Jedná se zejména o Anopirin. V současnou dobu jej ovšem neužívám. Dále užívám léky na bolest a to zejména Tramal v roztoku. V současnou dobu se dále léčím s chřipkou a užívám antibiotika, Modafen, Nurofen a dle potřeby Paralen. Léky Tramal, Modafen, Nurofen a Paralen jsem užil v odpoledních hodinách. Dle mého názoru může mít kombinace těchto léků vliv na výsledek provedeného testu na testru DrugWipe 5+“. K otázce, proč při lékařském vyšetření neposkytl tělní tekutiny, odpověděl, že trpí „chudokrevností a panickou hrůzou z jehel a dalších odběrů“.

[11] Při ústním projednání přestupku dne 9. 4. 2013 zmocněnkyně (matka stěžovatele) mj. vysvětlila, že policisté nejdříve potřebovali od lékaře „sdělení, jestli je [stěžovatel] schopen kvůli jeho zdravotnímu stavu absolvovat výslech na policii, jelikož je kardiak po léčení na infekční endokarditidy. Při té příležitosti řekli policisté, ať mu vezmou také krev, ať to jede

jako na poště“. A dále pak sdělila, že „[o]dběr krve si syn nechal odmítnout z důvodů zdravotních a také z důvodů hygienických. Syn se může podrobit odběru krve pouze na odborném a specializovaném pracovišti, jelikož odběr krve je u něj velice obtížné proveditelný“. Dne 22. 4. 2013 pak zmocněnkyně předala správnímu orgánu I. stupně lékařskou zprávu ze dne 11. 4. 2013, jež potvrzuje, že stěžovatel je na odběry krve odesílám na specializované pracoviště na infekčním oddělení Bulovka. Doložila také potvrzení o hospitalizaci z roku 2005, lékařskou zprávu z roku 2007 a průkaz nemocného ohroženého infekční endokarditidou. Při ústním jednání dne 30. 4. 2013 stěžovatel správnímu orgánu I. stupně mj. sdělil, že se jej policista zeptal, jestli je ochoten se podrobit testu na drogy a že s tímto testem souhlasil, konkrétně pak „[v]zali mi stěr z čela a po chvíli mi řekli, že test je pozitivní. Samotný průběh testu jsem neviděl a s tímto testem nemám žádnou zkušenost“. Dále vysvětlil, že v dobu, kdy byl testován, měl zvýšenou teplotu a nadměrně se potil. K výsledku orientačního testu ještě, že uvedl „[k]dyž jsem byl převezen na policejní stanici, tak jsem chtěl, aby mi výsledek testu ukázali a také případně provedli jiný test, protože mi bylo jasné, že žádné drogy neužívám. Všechny mé požadavky však byly odmítnuty“. Ohledně lékařského vyšetření sdělil, že když „přišli na záchytnou stanici, tak jsem seděl na chodbě, do ordinace jsem ani nešel. Na chodbě jsem se také potkal s lékařkou, kterou jsem informoval o mém zdravotním problému a tato mi řekla, že to nebudeme lámat přes koleno a že to jako na poště vyplní a já to podepíšu. Já jsem v ordinaci nebyl a také jsem nebyl v ordinaci vyšetřen. Pouze jsem na chodbě podepsal nějaký papír, že jsem byl vyšetřen. Tím se kontrola skončila“. Stěžovatel měl také za to, že co do důvodu neposkytnutí tělních tekutin policistům, odpověděl jen na to, proč je u něj problematický odběr krve a doplnil, že neví „jak policista tuto odpověď do protokolu pak formuloval“, jelikož si to nepřečetl. S obviněním přitom nesouhlasil, jelikož nebyl vyzván k odběru moči ani krve; konkrétně doplnil, že pokud by k odběrům byl vyzván, tak bych se „samozřejmě odběru moči podrobil bez problému a krve, pokud by to tam zvládli“.

[12] Dne 28. 6. 2013 stěžovatel doručil správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání, na němž měli být vyslechnuti zakročující policisté. Správní orgán tuto omluvu neshledal důvodnou a výslechy policistů provedl. Policisté shodně vypověděli, že si na konkrétní případ nevzpomínají, nicméně z praxe uvedli, že obviněné vyzývají, aby se odběrům tělních tekutin podrobili, také je poučují o následcích nevyhovění této výzvy. Rovněž vyplňují žádost o lékařské a toxikologické vyšetření, těmto vyšetřením jsou hlavně kvůli bezpečnosti lékařského personálu přítomni. Vyšetření pak probíhá v ordinaci, nikoliv na chodbě. Oba policisté také uvedli, že si nevzpomínají, že by jim stěžovatel sdělil, že se odběrům nemůže pro své zdravotní problémy podrobit.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že nerozhoduje o tom, zda stěžovatel před jízdou motorovým vozidlem požil zakázané návykové látky, kterými by byl během jízdy ovlivněn, ale posuzuje pouze to, zda stěžovatel porušil svou povinnost podrobit se vyšetření odběrem tělních tekutin.

[14] Zvláštním předpisem, který lékařské vyšetření upravuje, je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Dle § 16 odst. 3 tohoto zákona platí, že *orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1* (pozn. NSS: mj. též řízení motorového vozidla) *pod vlivem jiné návykové látky, a dále*

pokračování

osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky.

[15] Stěžovatel tedy měl povinnost podrobit se na výzvu policisty orientačnímu vyšetření odebráním slin, stěrem z kůže nebo ze sliznic [§ 2 písm. o) téhož zákona], které na základě § 16 odst. 5, věty první, téhož zákona prováděl útvar Policie České republiky. Tuto povinnost stěžovatel řádně splnil. Po pozitivním výsledku orientačního testu DrugWipe 5+ však měl povinnost další, a to podrobit se odbornému lékařskému vyšetření, kterým se podle § 2 písm. p) a q) uvedeného zákona rozumí *cílené klinické vyšetření lékařem a podle jeho ordinace provedení dechové zkoušky nebo odběru vzorků biologického materiálu* (zejména odběru vzorku žilní krve, moči, slin, vlasů nebo stěru z kůže či sliznic) a provádí jej poskytovatel zdravotních služeb k tomu odborně a provozně způsobilý (§ 16 odst. 5, věta druhá, téhož zákona).

[16] Důsledkem porušení této povinnosti je vznik odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích v rozhodném znění, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) téhož zákona *odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví*. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že povinnost uvedená v § 5 odst. 1 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb. zahrnuje povinnost podrobit se *kompletnímu* lékařskému vyšetření. Z výše citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že pod povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření spadá i odběr biologického materiálu, v tomto případě krve a moči.

[17] V této souvislosti je vhodné poznamenat, že § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích byl s účinností od 17. 8. 2013 zákonem č. 233/2013 Sb. novelizován; poslední část ustanovení ve znění *ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví*, byla vypuštěna. Z důvodové zprávy k návrhu zákona plyne, že „[z]ákon o silničním provozu musí i v těchto ustanoveních respektovat, že způsob provedení vyšetření neupravuje on sám, ale zákon č. 379/2005 Sb. Přitom je třeba vzít v úvahu, že v případě zásahu do tělesné integrity takový zásah provádí lékař jako osoba odborně zcela povoláná, a že případné riziko pro zdraví vyšetřované osoby musí vyhodnotit a závěr z toho učinit právě až lékař, nikoliv řidič sám, který tak navíc v praxi zpravidla činí účelově, tj. ve snaze vyhnout se odhalení, že je ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou, a následně těž postihu za odmítnutí povinného vyšetření“.

[18] K vypuštění uvedené části právní normy došlo z důvodu jejího *zneužívání a nadbytečnosti*, neboť otázku, zda by odběr biologického materiálu byl spojen s nebezpečím pro zdraví osoby, je oprávněn a současně povinen zodpovědět *pouze* lékař. Ke spáchání přestupku sice došlo před účinností uvedené novely zákona, nicméně názory uvedenými v důvodové zprávě se lze i v nynější věci inspirovat, neboť se vztahují k hodnocení dřívějšího stavu. Vzhledem k tomu, že vyšetření provádí kvalifikovaná osoba, odpovědnosti za přestupek se nelze zprostit tvrzením o tom, že odběrem biologického materiálu by došlo k zásahu do zdraví osoby (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 24. 6.

2008, čj. 8 As 11/2007-56, č. 2308/2011 Sb. NSS; z poslední doby též rozsudek ze dne 14. 5. 2015, čj. 9 As 268/2014-55, bod 50).

[19] Pouze za situace, kdy lékař zhodnotí, že odběr biologického materiálu, v tomto případě odběr krve, již představuje zdravotní riziko, nemůže být vyšetřovaná osoba odpovědná za přestupek podle § 125 odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích.

[20] K výtce stěžovatele, že správní orgány a posléze i městský soud nesprávně vyhodnotily jeho výhrady proti provedení odběrů krve, zdejší soud uvádí následující.

[21] Ze správního spisu není patrné, že by se stěžovatel v průběhu silniční kontroly ani během toxikologického vyšetření jakkoliv domáhal, aby mu byl odběr krve proveden speciálním způsobem. S policisty spolupracoval, při zadržení nekladl odpor. Nic nenásvědčuje tomu, že by jim sdělil, že se může podrobit odběru krve pouze na specializovaném pracovišti. Již za situace, kdy se stěžovatel dověděl o tom, že pro potvrzení, resp. vyvrácení výsledku orientačního testu DrugWipe 5+ se odběru tělních tekutin bude muset podrobit, mohl policisty informovat o svých zdravotních potížích. Mohl tak udělat již na policejní služebně, během převozu do nemocnice, nebo až v průběhu toxikologického vyšetření. Stěžovatel tak nicméně neučinil. Z úředního záznamu ze dne 16. 2. 2013, který byl proveden v 23:40 hod., není zřejmé, že by stěžovatel jakkoli policisty upozornil na eventuální problémy spojené s vyšetřením jeho krve. Opačný závěr neplyne ani z výslechu policistů.

[22] Ze zápisu o lékařském a toxikologickém vyšetření, jemuž se stěžovatel podrobil 17. 2. 2013 v 1:20 hod, rovněž nevyplývá, že by stěžovatel jakkoliv upozorňoval na omezení při odběru krve. V tomto záznamu je sice uvedeno, že před čtyřmi léty trpěl infekční endokarditidou, nicméně dle záznamu stěžovatel nic dalšího ve vztahu k odmítnutí odběrů krve a moči vyšetřující lékařce ani přítomnému pprap. K. nesdělil. Navíc lékařka sloužící na Oddělení záchytu osob ovlivněných psychotropními látkami si s ohledem na její náplň práce byla jistě vědoma nezvratných následků otisknutí razítek „Krev odmítl“, „Moč odmítl“ do sporného záznamu o vyšetření. Posouzení eventuálního ohrožení zdraví stěžovatele odběrem krve je ostatně úlohou službu konajícího lékaře (srov. již cit. rozsudek čj. 8 As 11/2007-56). Pokud se stěžovatel domnívá, že jej vyšetřující lékařka nevyzvala, aby se podrobil odběru moči, tedy že uvedla do záznamu nepravdu, mohl po správním orgánu požadovat, aby provedl výslech službu konající lékařky. Toto však stěžovatel neučinil.

[23] Věrohodnost tvrzení stěžovatele o tom, že se bezúspěšně domáhal provedení odběru krve na specializovaném pracovišti, ovšem podlamuje též to, že při výslechu podezřelého, jež následoval po toxikologickém vyšetření, sám stěžovatel do protokolu neuvedl, že by odběr odmítl pro potenciální zdravotní riziko s ním spojené. Konkrétně sdělil, že tělní tekutiny neposkytl, protože trpí „*chudokrevností a panickou hrůzou z jehel a dalších odběrů*“. Touto jeho výpovědí stěžovatel rovněž nalomil hodnověrnost jeho pozdějšího tvrzení o tom, že k odběru moči nebyl vůbec lékařkou vyzván. Sám totiž deklaroval, že trpí panickou hrůzou nejen z odběrů krve, ale i „dalších“ odběrů, tzn. včetně odběru moči.

pokračování

[24] Správnost obsahu protokolu o výsledku stěžovatel navíc stvrdil svým podpisem na každé straně protokolu. Stížnostní výtku, že si není vědom toho, že něco takového policistům sdělil nebo podepsal, přitom Nejvyšší správní soud nemůže pro její nepřipustnost posoudit. Tato výtku, stejně jako námitka, že stěžovatel nemohl ovlivnit obsah záznamu o lékařském a toxikologickém vyšetření, který nepodepisoval, nebyla součástí předmětu řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Z téhož důvodu je nepřipustná i námitka faktické nepřesnosti záznamu o lékařském a toxikologickém vyšetření co do údaje před kolika léty stěžovatel infekční endokarditidu prodělal. I pokud by tato námitka byla přípustná, nebyla by důvodná, protože v lékařském záznamu nutně nemusí být uvedeny skutečné údaje o nemoci stěžovatele, ale pouze údaje, které vyšetřující lékařce stěžovatel sdělil.

[25] Povinnost stěžovatele podrobit se lékařskému vyšetření tedy není, jak by se mohlo zdát, absolutní. Byl-li by odběrem krve skutečně ohrožen stěžovatelův život či by došlo k vážnému ohrožení jeho zdraví, zcela jistě by to překážku k provedení tohoto odběru zakládalo. Odběr krve je prováděn v rámci lékařského vyšetření, tj. kvalifikovanou osobou, která je na základě informací poskytnutých vyšetřovaným schopna posoudit otázku zdravotního rizika plynoucího z vyšetření. Stěžovatel ovšem svým odmítnutím lékařského vyšetření zcela vyloučil možnost takového posouzení kvalifikovanou osobou. Pokud stěžovatel odběr krve odmítl, činil tak s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto odmítnutí vyplývají. Takovým důsledkem je mj. vznik odpovědnosti za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[26] Stěžovatel sice následně doložil lékařskou zprávu ze dne 11. 4. 2013 o tom, že odběrům krve se podrobuje na specializovaném pracovišti – infekčním oddělení, tato zpráva nicméně nepotvrzuje skutečnost, že před nebo během toxikologického vyšetření o nutnosti specializovaného odběru krve policisty nebo lékařku uvědomil. Tato lékařská zpráva tedy svědčí pouze o existující potřebě nadstandardních podmínek pro odběr krve. Tento fakt není pro posouzení otázky, zda stěžovatel po jeho zadržení policejní hlídkou skutečně požadoval odběr krve na specializovaném pracovišti, rozhodný. Nevypovídá totiž nic o tom, co policistům a vyšetřující lékařce stěžovatel sdělil. Pro posouzení otázky, zda se sporný delikt, stal, nebo nikoliv, je rozhodující právě jen a pouze tato skutečnost.

[27] Pokud se stěžovatel domnívá, že výsledek orientační zkoušky drogovým testerem DrugWipe 5+ mohl být ovlivněn léky, které dle indikace lékaře užívá (konkrétně viz bod [2] shora), soud konstatuje, že tato otázka nebyla předmětem přezkumu správního rozhodnutí v řízení o žalobě a je proto nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Co se týče námitky, že ve správním řízení nebyl vyslyšen stěžovatelův požadavek na ustanovení znalce z oboru zdravotnictví, který by prokázal, že *výsledek orientačního testu mohly ovlivnit léky*, které stěžovatel v den jízdy požil, rovněž tato námitka v žalobě v této formě nezazněla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud si nicméně všiml, že v žalobě stěžovatel uvedl, že v správním řízení mu nebylo umožněno navrhnout důkaz znaleckým posudkem, jež by prokázal, že *odběr krve by u něj byl spojen s nebezpečím pro zdraví*. Tyto námitky rozhodně nejsou stejné, zdejší soud tedy ovšem nad rámec nezbytně

nutného uvádí, že stěžovatel, pokud tak chtěl učinit, mohl ustanovení znalce z oboru zdravotnictví navrhnout např. při jednom ze dvou ústních jednání o přestupku. Při jednání dne 30. 4. 2013 ostatně i uvedl, že pokud bude jeho „*současný zdravotní stav posuzován soudním znalcem, [je] ochoten s ním spolupracovat a [souhlasí] také s tím, aby mohl nahlédnout do lékařské dokumentace*“. V této souvislosti na podporu svého tvrzení důkaz znaleckým posudkem navrhnout mohl, nicméně tak výslovně neučinil.

[29] Městský soud tudíž žalobu správně zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu